

**Bemin het Leven
of
Over hoe ik Ryvomas vond.**

**door:
Robin Verheeg**

*Ik draag dit boek op aan mijn Zelf.
Als jij hier Liefdevol om kunt glimlachen, dan draag ik het ook op
aan jou.*

Wat is Ryvomas?

Is Ryvomas de verlichting, het nirvana, het koninkrijk hemelen op
Aarde? Is het zelfverwezenlijking, de Boeddha? Is het Nu? Is het
Liefde? Onschuld? Is het een woord, een werkwoord?
Het is dit alles. Maar het is het ook niet.

Het is het moment voordat je je beseft dat je op een bankje zit met
je geliefde en dat jullie samen ademen.

Het is het moment voordat je je realiseert dat je voor het eerst in de
ogen van jouw kind kijkt.

Het is het moment voordat je weet dat je nergens nooit meer naar
toe hoeft, omdat jij er altijd al bent geweest.

Ryvomas is dat wat is, en dat wat niet is. Ryvomas is.

Hoe doe ik dat dan!?! Godverdomme, vertel me dan HOE ik dat moet doen!

Ik ben bij Eva thuis in een persoonlijk gesprek en ze heeft me net gespiegeld over wat er in de Grote Missie gebeurde en dat ik mijn agressie niet kan beteugelen en dat ik tegelijkertijd nog zo veel depressie en psychisch lijden ervaar. De feedback doet me zeer. Ik werk zo hard en keer op keer lukt het niet. Ik weet gewoon niet wat ik moet doen. Het werkt niet.

Het is niet eerlijk dat ik zo boos ben op haar. Maar het borrelt in me en ik weet niet anders dan dat het dan op deze manier er uit komt. Ze haalt het slechtste in me naar boven en ik kijk er naar en walg van mezelf. En dat is nu exact wat ik graag zou willen laten groeien, maar IK WEET NIET HOE!!!

Eva kijkt me aan en ik zie dat zij ziet dat het menens is.

Sluit haar ogen, haalt diep adem en begint aan een woordenwaterval waarvan de Guinness Book of Recordshouder van meeste moeilijke woorden in complexe zinnen per minuut alleen maar in verbijstering naar kan luisteren en zich gewonnen moet geven.

"Als je naar je hersenen kijkt van binnen uit, dus je hersenen ziet als een groot samenhangend besturingssysteem, dan heb je inmiddels wel ervaren dat je in verschillende lagen van je hersenen kunt zitten. Je kent die enorme magische extatische stand van liefde, wijsheid, mededogen en dankbaarheid. In dat gevoel lost alles op en is er alleen maar. En je kent ook het meest duistere onmogelijkste 'ik-wil-niet-meer-lijden-en-daarom-wil-ik-niet-meer-leven' gevoel waarin alleen maar afgescheidenheid van iedere bron is en diepe gitzwarte duisternis.

Integreren betekent een brug maken tussen die verschillende lagen van je hoofd. Dat JIJ in je meest omvattende zin van het woord, aanwezig is in al die lagen. Dat je kunt kijken en jezelf kunt 'regisseren' als het ware terwijl je in die lagen zit. Zodat je er niet

mee samenvalt en je ermee identificeert, maar dat je die gevoelens kunt accepteren in hoe ze zijn. Dat is makkelijker als je voelt hoe je met je vingers de wimpers van God aanraakt, alhoewel... dat is ook wel makkelijk hechtmateriaal trouwens. Het wordt moeilijker om te accepteren dat je een gevoel hebt dat je niet meer wil leven. Want dat gevoel voelt heel erg echt en waar.

Zodra je je gevoelens integreert, worden het beschouwingen in plaats van ervaringen. Zo'n gevoel stopt dan met zijn magische identificatie-plicht op jou, omdat jij kunt zien dat het een 'rol' is die je speelt. Dan valt de magie er van weg en barst de bubbel. Dan wordt jij weer jij in plaats van degene die de rol speelt voor dat gevoel. Dan word je weer een waarnemer in plaats van de belever. Die waarnemer is de energie van liefde, compassie, vrede en zo'n prachtige smeltende glimlach. Op het moment dat je in je diepste duistere momenten die energie erbij kunt voelen, dan ben je aan het integreren. Dan mag de duisternis er zijn in het licht, dan komt de kracht om te voelen dat het gevoel jij niet bent, noch dat het gevoel claimt dat het jou is. Dan kun je steeds meer licht in die verschillende hersenlagen aanbrenge. Dat wordt bedoeld met *'bring all your parts home'*. "

Ze ratelde het eruit alsof het de allergewoonste zaak van de wereld is. Alsof iedere debiel dit weet en ik de enige ben die dit niet weet. Alsof het heel erg makkelijk is.

Ik word er niet minder boos van. Of dat mijn weerstand er minder van wordt. Integendeel. Eva kijkt me aan. Trotseert me. Duwt haar kin omhoog. En stoot een adem uit haar neus uit. Alsof ze bries. Oelala. Ik begin nu furieus te worden. Ze kijkt me opnieuw aan. Draait haar hoofd een tikje naar links en knijpt haar ogen wat dicht. En knikt dan langzaam. Haalt adem en start aan een nieuwe ratel.

"Wat zijn die lage hersengebieden?", gaat ze verder met een stem alsof ze mechanisch les geeft aan de domste persoon die er is.

"Het zijn oude 'programma's' die je ooit hebt gemaakt in tijden van stress en angst om te geloven dat je veilig was, dat niets jou kan worden aangedaan. Die programma's zijn echter gemaakt door de mind die niet de vrede van het Al Dat Is kan waarnemen. Het maakt programma's in de Maya, in de wereld van de vormen die per definitie eindig is. Het kan daar dus nooit haar Vrede vinden.

In jouw levenscyclus heb je al oneindig veel levens geleefd waarin je deze programma's hebt gemaakt. Daarnaast ben je onderdeel van een collectief veld waar alle andere zielen ook deze programma's maken en blijven voeden. Dat is me dus een behoorlijk krachtig veld van onbewustheid. Als het jou lukt om daarin jouw eigen stuk helder te maken, om de verantwoordelijkheid op je te nemen dat in alles wat je doet, en waarin je merkt dat je aan het voelen bent, in plaats van aan het waarnemen, dat je vanuit de eerste waarneming over je voelen helderheid in brengt en er je aanwezigheid in door laat dringen, dan ruim je jouw stukje op. En dat is ontzettend krachtig werk. Waar het hele Universum je dankbaar voor is."

"En die hogere hersengebieden?", ratelt ze door. Ik ben afgehaakt en in perplexe toestand opnieuw aangehaakt omdat ik me niet kan voorstellen dat ze zo niet is afgestemd op mijn furie...

"Die hogere zuiverdere frequenties die je aftapt? Dat zijn vormen van de hoogste liefde. Liefde met een hoofdletter. Dat zijn de engelen, de goden, de Hogere Zelfs, dat uiteindelijk allemaal samenkomt in Al Dat Is. En hoe stiller je wordt in je gevoelens (en dus ook het denken daarover) hoe meer CPU er over raakt in jouw hersenen om een level hoger te bouwen in je frequentie waardoor je kunt afstemmen op andere stations. En dat is eindeloos. Letterlijk. Het leven en het bewustzijn en de Liefde is eindeloos.

En Eva zucht diep. En lacht zo'n prachtige smeltende glimlach. En ik heb alleen maar zin om haar een enorme knal te verkopen en om haar prachtige glimlach van haar kutgezicht af te rossen.

Ze kijkt me aan. Ik zie haar peilen. Ook dat maakt me boos. Ik begin haar te verachten. Het kolkt aan mijn binnenkant. Het beukt tegen al mijn grenzen aan en in dat beuken maakt het gaten in mijn zelfbeheersing. Ze kijkt me aan en peilt me opnieuw. Ze haalt adem. En daar komt de volgende ratelgang.

"Jij bent daar niet Robin. Jij kunt daar niet bij. Jij faalt. Het lukt je niet. Je bent eigenlijk een slappe zak. Hoe verder je komt, hoe meer ik eigenlijk zie dat je een nietsnut bent. Ik had gedacht en verwacht dat je eigenlijk veel verder ontwikkeld zou zijn dan je nu bent. Maar nu ik je zo zie, dat ben je niet."

Mijn tanden en kaken staan strak op elkaar. Ze raakt me wederom in iets dat me zo'n zeer doet. Ik heb het overal warm. Ik voel het zweet over mijn rug lopen en mijn onderbroek in mijn liezen plakken. Ik begin mezelf te ruiken en ik walg van mezelf.

Dat maakt zo'n diepe pijn in me wakker dat het voelt dat ik letterlijk getroffen word in mijn hart en ineen krimp. En toch wil ik dat niet bij haar. Ik wil dat haar niet laten zien. Ik wil dat niet. Opnieuw komt er een golf furie en razernij over me heen. Ik sis tussen mijn tanden en voel dat mijn speeksel eruit getuft wordt. Vuisten gebald. Alles in mijn wordt hard en maakt zich klaar om te steken. Om uit te halen. Om kapot te maken. Om te vernietigen. Om uit te roeien. Te verminken. Weg te vagen. Te elimineren.

Ik zal kapot maken wat mooi is. Ik zal slopen wat glimt van leven. Ik zal elimineren wat aan het genieten is. Wat intelligent is en wat wijsheid heeft. Ik zal uit de weg ruimen wat bezig is om te groeien en ik zal vertrappen wat geheeld is.

Ik wil doden. Pletten. Met hompen vlees smijten. Open rijten. Ik wil verkrachten. Keer op keer. Zodat het bewusteloos wordt. En daarna nog meer binnendringen. Nog meer penetreren. Ik wil dat wat schoon en onschuldig is me aan verlustigen. Het daarna kapot maken en vertrappen en openscheuren en het daarna uitkotsen en onder schijten. Ik haat het leven. Ik HAAT het leven. Ik HAAT de liefde. Ik HAAT groei. Ik HAAT bewustzijn. Ik HAAT God en zijn Engelen. Ik HAAT. IK HAAT zo intens en zo groot. IK HAAT HET LEVEN en zijn incarnaties en zijn lessen en zijn spelen. IK HAAT HET. Ik HAAT het. Het moet kapot. Het moet uitgedoofd worden. Het is NUTTELOOS. Het is LIJDEN in al zijn vormen en het DIENT tot niets en het moet daarom VERNIETIGD worden zodat het verdwijnt en DAT ER NIETS MEER IS. Het leidt tot niets! Het heeft GEEN NUT. Het is WALGELIJK en AFGRIJSELIJK. Het is MISSELIJKMAKEND AFSTOTELIJK. En. Het. Moet. KAPOT!

Ik trek aan mijn haar en mijn nagels snijden in mijn handen. Wat gebeurt er met mij? Is dit mijn gevoel? Ben ik dit? Ben ik Robin die dit voelt?

Ineens glijd ik in een enorme angst. Ik ben bang dat ik word overgenomen. Dat De Slang in mijn ontmoeting met mijn Draak me

toch via een achterdeur heeft overgenomen. Als ik deze kracht in de wereld laat stromen, dan wordt de wereld kapot gemaakt.

Grote angst. Grote verantwoordelijkheid stroomt er door me heen. Ik zoek de blik van Eva om haar om hulp te vragen. Eva. Eva. Waar ben je? Zie je waar ik ben?

Eva beantwoordt mijn blik met een diep weten wat uit haar ogen straalt. Ze fluistert naar me: "Het komt nu op je weg om het meteen aan te gaan. Je hebt op deze plek twee keuzes: Angst of Vertrouwen. Ik weet dat jij weet dat je eigenlijk niet niet voor Vertrouwen kunt kiezen. Dit is de weg in jouw DNA. Dit is jouw Game. Dat wat jij voelt, moet jij voelen. Dat is jouw bestemming. Laat de angst je niet verleiden. Doorvoel wat je voelt en BOUW DE BRUG!"

"Ik ben bij je. Begeleid je. Vraag om mijn hand als je mijn aanwezigheid nodig hebt. Doe je ogen dicht en ga NU naar binnen."

Ik sluit mijn ogen en kies voor Vertrouwen.

Zoals ik heb geleerd vraag ik: "Wie roept daar?" "Wie vraagt daar om mijn aanwezigheid?"

Ik haal adem zoals ik heb geleerd adem te halen en opnieuw golft daar die intense haat door me heen. Ik sis door mijn tanden dat ik zin heb om het leven te vernietigen. Dat ik zin heb om kinderen in kelders op te sluiten en ze te verkrachten en daarna te martelen en daarna langzaam te vermoorden. Om giftige modder in zeeën te laten stromen. Om de vleugels uit vogels te trekken, om katten te verdrinken, om koeien dood te schieten door hun hersenen heen, om dieren hun nek om te draaien om ze levend te villen. Om grote bomen om te hakken om giftige dampen los te laten. Dat ik zin heb om mensen te vergassen in kamers en daarnaar te kijken. Om bommen te laten vallen op onschuldige burgers. Om te weten dat ik langzaam steden vergiftig met gifstoffen in hun drinkwater. Om systemen te maken om mensen gevangen te houden zonder dat ze het weten. Om te manipuleren, te beheersen, overheersen, beteugelen, te misleiden. Om ze stiekem kapot te maken omdat ik het beter weet dan zij. Ik heb zin om met mijn mannelijke energie

oorlog te voeren met als enige doel om zoveel mogelijk oorlog te voeren en haat te zaaien en kapot te maken.

Eva vraagt: "Wie roept daar? Wie wil dit?"

Zoals ik heb geleerd kijk ik in de spiegel van Maria de Magdalena. En realiseer ik me meteen dat ik niet dit gevoel ben maar dat ik er naar kan kijken als ware ik een regisseur. Via de spiegel kan ik schouwen. Dat wat Maria ons leert: schouw in de spiegel en ben het niet.

Wat zie ik? Wat zie ik?

Ik zie een geschubd reptielachtig dinosaurus-wezen met een verleidelijke Disney-blik met lange wimpers. Ik moet lachen om de wimpers. Voel dat het mijn hoofd is dat me probeert te beschermen met *comic relief* en een laagje over de werkelijkheid legt, zoals ik die waarneem.

Ik vertel het aan Eva en samen lachen we om het beeld. Ik zie haar prachtige smeltende glimlach voor me en dat beeld smelt iets in mij. Dan veranderen de wimpers in een afzichtelijke oogopslag van een afzichtelijk monster.

Eva vertelt dat het een Drákōn is. Een oude andere beschaving die samenleefde met het bewustzijn van de huidige mensenzonen en die voor het bewustzijn van nu abominabele zaken deed. Zonder toestemming. Zonder afstemming. Alleen voor hun eigen ontwikkeling in hun grotere plan. Een duistere tijd. Om te kunnen ervaren hoe het is om het Vlees en de Vorm kapot te maken.

"De Drákōn plant en oogst het Zaad van Haat. Er zijn Zielen die maar al te graag verder willen ontwikkelen op dat pad. Het kan zijn dat één van jouw levens zo is Robin. Of misschien wel meer dan één."

Er komt een beeldenvloed over me heen. Een helder intuïtief weten over alle walgelijke afgrijselijke ijzingwekkende dingen die ik ooit heb gedaan en ga doen. Opnieuw klap ik in elkaar. Voel ik me afzakken in een diepe put van totale uitsluiting en uitdrijving. Ik verstoot mezelf. Omdat dit echt te erg is voor wat dan ook.

De pijn die ik in mijn binnenste voel is nauwelijks te verdragen. Toch voel ik dat ik er maar een fractie van nu voor mijn kiezen krijg. Een diep gekerm is het enige dat ik uit mezelf krijg. Ik hoor het met mijn oren en realiseer me in dat geluid dat ik er nog ben. En ik wil de hand van Eva vasthouden.

Ik reik uit en op het moment dat ik haar hand voel, kan ik me vasthouden en stutten aan haar warmte. Uit ik met woorden, waarin mijn kracht zit om te reflecteren en te schouwen, op wat er gebeurt. "Ik voel zo'n intense pijn en diep lijden. Ik zie wat ik allemaal heb gedaan en aangericht. Ik heb dat wat het mooiste is, dat heb ik vertrapt. Dat wat het schoonste is, heb ik bezoedeld. Dat wat het zuiverste is, heb ik in de kiem gesmoord en verkracht. Ik heb het ontkent. Keer op keer op keer op keer. En daarna nog een keer. Owww. Eva. Au. Het doet zo'n zeer. Het doet me zo'n zeer. Wat heb ik gedaan? Wat heb ik toch gedaan? Oh nee. Ik kan het niet tot me nemen. Ik heb dit gedaan? Heb ik dit écht gedaan?"

Opnieuw klap ik in elkaar.

Eva zegt: "Raak jezelf aan waar het zeer doet."

Mijn hoofd zegt dat ik mijn buik moet aanraken, maar mijn handen raken mijn borst aan tussen mijn hart en mijn keel. Eva vertelt me dat ik mijn thymus aanraak. Dat waar mijn verbinding met mijn goddelijke deel zit.

"Kun je zien dat je niet in bewustzijn was toen je deze dingen deed?" "Kun je zien dat jouw bewustzijn gesluierd was en dat je deed wat je deed omdat je moest doen wat je te doen had?"

Ik kan het zien ja. Ik kan het zo schouwen doordat er een zachte liefdevolle hand in mijn hand zit en omdat ik via die hand heb geleerd om deze energie in mezelf te vinden en toe te staan.

Ik haal diep adem en laat de energie zakken.

En opnieuw klapt de Pijn bij me binnen. Wat als ik het wel in bewustzijn deed? Wat als ik doelbewust koos om alles kapot te maken alleen maar om te onderzoeken hoe het eruit ziet als je dat doet? Gewoon voor het experiment? Opnieuw pulseert die enorme

pijn die ik het leven heb aangedaan binnen en slaat me volkomen onderuit.

"Het klopt dat ik werd uitgestoten, Eva. Het was juist om me te verbannen. Ik verdien niet om het leven te leven, omdat ik het zo diep heb geschonden en ontkend." Het voelt dat dit mijn grote waarheid is en ineens begrijp ik ook waarom ik me zo voel in dit leven. Het klopt. Als ik dit heb gedaan, dan verdien ik niet te leven.

Eva laat mijn hand los.

Ik voel me afgerukt van iedere warmte en iedere gloed. Ik word zo koud als het vacuüm in de ruimte. En voel me rondtollen in de leegte van het Universum. Vastzittend in een gewichtsloze zwaartekrachtvrije *loop* die tot in de oneindigheid duurt. Mijn hele wezen komt tot stilstand en stremt zich in het niets.

In dat niets ligt een gapende wezenloosheid van totale opstopping en stagnatie. Er is hier een duivels Niets zonder enige beweging.

Dan komt er een stem in mij die spreekt.

"Deze plek is het totale tegenovergestelde van wat Ik Ben. En van wat Jij Bent. Dat jij hier bent, heeft deze plek eigenlijk weer opgeheven. Jij kunt namelijk niet niet-bewegen. Jouw wezen is beweging.

Jij straft jezelf in Mijn naam.

Ik ben niet jouw beschuldiger. Ik ben niet jouw aanklager.

Jij tuchtigt jezelf.

Je hekelt je.

Stop daarmee!

Zo is het leven niet bedoeld. Jij straft jezelf omdat je het leven hebt ontkend door jouw leven opnieuw te ontkennen.

Jij bent mijn Kind. In wie ik mijn grootste welbehagen heb. Denk je dat ik me Zalig voel als jij dit jezelf aandoet? Stop daarmee. Niet in Mijn naam."

Er breekt iets in me. Iets dat hooghartig was en aanmatigend en zelfs pretentieus, buigt nu. En geeft zich gewonnen. Er speelt zich

een grootste strijd af in mijn binnenste waar krachten getemd worden in lagen die ik nauwelijks kan volgen.

En opnieuw klapt de Pijn binnen.

Ik zie ineens wie ik heb geschonden. En daarin voel ik me diep verantwoordelijk en zou ik om vergeving willen vragen.

"Oh moeder Aarde. Ik heb het leven ontheiligd. Ik wil laten zien dat ik heb gezien en wil u daarom om vergeving vragen. Vergeef me, Moeder. Voel mijn knieval en zie mij in mijn nederigheid."

Eva neemt me op schoot. Ik voel een diepe vloed van genade door me heen stromen waar ik helemaal warm van word. We zitten daar samen. Zo lang het duurt. En het duurt lang terwijl mijn tranen veranderen van schaamte naar opgenomen worden en de zoete tranen van thuiskomen mijn hart verwarmen.

Ik open mijn ogen na een tijd op exact hetzelfde moment dat Eva haar ogen opent. "Zo doe je dat dus. Integreren."

"Je deed het goed Robin. Dit is hogere academie integreren. Dit is belangrijk werk. Dat je de verantwoordelijkheid neemt voor je duistere kanten waarin je het tegenovergestelde van God hebt onderzocht. En daarin in je diepste laag tot je hebt genomen dat het Leven te waardevol is om uit te vagen. Daarin heb je God ontmoet en Zij heeft je laten voelen hoe oneindig Barmhartig zij is."